

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 221/2011-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. júna 2011 predbežne prerokoval sťažnosť E. G., K., zastúpeného JUDr. D. A., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžf/10/2011 z 10. marca 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť E. G. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. mája 2011 doručená sťažnosť E. G. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Sžf/10/2011 z 10. marca 2011 (ďalej aj „rozsudok najvyššieho súdu“ alebo „predmetné rozhodnutie“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že „Daňový úrad N. vydal *Dodatočný platobný výmer číslo:643/230/39868/09Skov* zo dňa 07. 10. 2009, ktorým bol vyrubený sťažovateľovi rozdiel dane z príjmov fyzických osôb za zdaňovacie obdobie roku 2006 vo výške 18126,10 eur. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ odvolanie o ktorom rozhodol nadriadený orgán a to Daňové riaditeľstvo SR rozhodnutím číslo: I/226/16404-38537/2010/994139-r zo dňa 25. 5. 2010, ktorým potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ žalobu v správnom súdnictve o ktorej rozhodol Krajský súd v Trenčíne rozsudkom sp. zn. 13S/29/2010 zo dňa 14. 12. 2010, ktorým žalobu zamietol. Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ odvolanie o ktorom rozhodol Najvyšší súd SR rozsudkom sp. zn. 3 Sžf/10/2011 zo dňa 10. 03. 2011 tak, že potvrdil rozsudok prvostupňového súdu...“.

3. Sťažovateľ v podstatnom namietal skutkové a z nich vyplývajúce právne závery v jeho veci konajúcich orgánov verejnej moci, ktorými malo byť porušené jeho právo vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy „*Neoprávneným vyrubeníím daňovej povinnosti došlo k zásahu do práva sťažovateľa vlastniť majetok a to tak, že v dôsledku takejto daňovej povinnosti došlo k ukráteniu majetku sťažovateľa. Správca dane pri výkone daňovej kontroly nevyužil dostatočne svoje oprávnenia mu dané zák. č. 511/1992 Zb. na to, aby si preveril, či účtovné doklady o zdaniteľných plneniach sú zaúčtované v účtovníctve dodávateľa sťažovateľa...*“. V ďalšom sťažovateľ poskytol vlastnú právnu analýzu v posudzovanej veci, hodnotenie vykonaných dôkazov a z nich vyplývajúcich záverov, z ktorých podľa jeho názoru nad všetky pochybnosti vyznel záver o tom, že „... *preukázal, že mu tovar dodal dodávateľ spol. J. s. r. o. a tento ďalej dodal konečným odberateľom..., pričom títo odberatelia... potvrdili odber tovaru od sťažovateľa, ktorý... odobral od spol. J. s. r. o. a vznikol mu nárok na odpočet dane, keďže splnil všetky podmienky uvedené v ust. § 46 ods. 1, 2 zákona o DPH.*“. Svoju argumentáciu podporil aj citovaním judikátov najvyššieho súdu a Súdneho dvora Európskej únie, „... *ktorých použitím možno analogicky vyvodit' pre tento prípad záver o tom, že nie je možné pričítať na ťarchu daňového subjektu, že si jeho obchodný partner (dodávateľ alebo odberateľ) nesplní svoje daňové povinnosti alebo sa dopustí podvodu na DPH.*“.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol, že „*Vyššie uvedenými rozhodnutiami bolo porušené základného práva sťažovateľa vlastníť majetok vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 Ústavy SR a preto navrhujeme, aby Ústavný súd zrušil rozsudok Najvyššieho súdu SR spis. zn. 3 Sžf/10/2011 zo dňa 10. 03. 2011 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.*“.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Rovnako môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť aj vtedy, ak je zjavne neopodstatnená.

7. Sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžf/10/2011 z 10. marca 2011. Jeho podstatná argumentácia sa koncentrovala (bod 3) k námietke nedostatočne zisteného skutkového stavu veci a k jeho nesúhlasu s interpretáciou a aplikáciou príslušných zákonných ustanovení v jeho právnej veci, na ktoré vytýkané pochybenia a nedostatky

v skutkových a právnych zisteniach orgánov daňovej správy (Daňový úrad N. a Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky) nereflektovali ani všeobecné súdy svojou prieskumnou činnosťou v správnom súdnictve, v ostatnom najvyšší súd svojím rozsudkom sp. zn. 3 Sžf/10/2011 z 10. marca 2011.

8. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

9. Najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí sp. zn. 3 Sžf/10/2011 z 10. marca 2011 v podstatnom uviedol:

„Najvyšší súd... preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní... bez nariadenia pojednávania... a po tom, ako bolo oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku vyvesené na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke Najvyššieho súdu... najmenej päť dní vopred, rozsudok verejne vyhlásil... Z obsahu administratívneho spisu najvyšší súd zistil, že správca dane, Daňový úrad v N. vykonal u žalobcu kontrolu dane z príjmov fyzických osôb za zdaňovacie obdobie roku 2006, z ktorej vyplynula pre žalobcu povinnosť odvieť do štátneho rozpočtu rozdiel dane z príjmov fyzických osôb vo výške 18.126,10 €, ktorú správca dane vyrubil žalobcovi dodatočným platobným výmerom č. 643/230/39868/09/Skov zo dňa 07. 10. 2009. Na základe výsledkov daňovej kontroly správca dane zvýšil žalobcovi základ dane o sumu v celkovej výške 2.964.854.- Sk. keď priznaná daňová povinnosť žalobcu bola v daňovom priznaní 0 Sk, daňová povinnosť po kontrole 546 067 Sk t. j. 18 126,10€, keď kontrolou boli zistené vyššie príjmy z podnikania o 87 950 Sk a nižšie daňové výdavky o 2 880 898 Sk, na podklade čoho správca dane vyčíslil rozdiel dane. Žalovaný na odvolanie žalobcu potvrdil

dodatočný platobný výmer zo dňa 07. 10. 2009, keďže sa stotožnil so skutkovými zisteniami správcu dane ako aj s jeho právnym záverom... Predmetom súdneho odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/29/2010-63 zo dňa 14. 12. 2010, ktorým prvostupňový súd zamietol žalobu žalobcu, pričom najvyšší súd v rámci odvolacieho konania skúmal aj konanie, ktoré mu predchádzalo najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe, a z takto vymedzeného rozsahu, či vecne správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného. K úplným a dostatočným dôvodom uvedeným v odôvodnení rozsudku krajského súdu, s ktorými sa najvyšší súd stotožňuje (§219 ods. 2 a 2 O. s. p.), dodáva... Daňové doklady musia nielen po formálnej ale aj obsahovej stránke jednoznačne preukazovať, že zdaniteľné plnenie sa reálne uskutočnilo a to osobou uvedenou v predkladaných faktúrach. Dôkazné bremeno zaťažuje daňový subjekt, ktorý je povinný preukázať skutočné zrealizovanie dodávky tovaru tak, ako je to uvedené vo faktúrach. Daňový doklad sám o sebe ešte nie je dôkazom, že k určitému plneniu došlo. Je len tvrdením o tejto skutočnosti, ktorú musí vedieť daňový subjekt preukázať aj inak, ak jeho vierohodnosť v daňovej kontrole bola spochybnená.

Správca dane na základe vykonaného dokazovania spochybnil že žalobca dodal tovar odberateľom (v siedmych prípadoch žalobca nepreukázal, že výdavky na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie príjmov, ktoré účtoval na účel dane z príjmu, mu vznikli z titulu dodania plastových okien konečným spotrebiteľom) rovnako ako dodanie tovaru - stavebného materiálu žalobcovi spoločnosťou J., s. r. o. Preto žalobca, ak tvrdil, že došlo k uskutočneniu zdaniteľných plnení, mal povinnosť to preukázať. Žalobca len formálne deklaroval, že k dodaniu tovaru došlo, ale nepreukázal svoje tvrdenia a ani nevyvrátil pochybnosti správcu dane o dodaní tovaru. Na jednej strane bývalý konateľ spoločnosti J., s. r. o., M. H., čestným vyhlásením deklaroval dodávku stavebného materiálu žalobcovi, na strane druhej aktuálny konateľ spoločnosti J., s. r. o., účtovné doklady o dodávkach tovaru žalobcovi predložiť správcovi dane nevedel. Ak by aj odvolací súd vychádzal z premisy, že stavebný tovar bol spoločnosťou J., s. r. o., dodaný riadne a to v množstvách a druhoch jednotlivých druhov tovarov tak, ako sú deklarované žalobcom, potom by žalobca mal mať vedený riadny súpis tovarov príjem, výdaj, sklad, čo však splnené nebolo, keďže žalobca ani počas daňovej kontroly ani v konaní pred prvostupňovým súdom nevysvetlil nesúlad medzi

časom nakúpeného tovaru od spoločnosti J. s. r. o., (september 2006) a predajom tohto tovaru (obdobie február - júl 2006) jeho odberateľom dodaný a tiež nevedel vysvetliť rozdiel v stave zásob k 31. 12. 2006 uvedený v predloženom inventúrnom súpise (vo výške 2 238 830,11 Sk) a vo výkaze o majetku a záväzkoch (v sume 1 415 659 Sk) a zároveň neuviedol, či predložený inventúrny súpis bol vykonaný na základe fyzickej inventúry a ak bol prečo mal iný stav uvedený vo vyššie uvedenom výkaze.

Z úradného záznamu č. 643/320/34968/09/Fab zo dňa 20. 08. 2009 vyplýva, že na základe požiadavky žalobcu bol dňa 20. 08. 2009 o 10:50 hod. telefonicky kontaktovaný p. S. - zamestnanec R., s. r. o. v N., či by sa mohol dostaviť na Daňový úrad N. na výsluch svedka v súvislosti s vykonávanou daňovou kontrolou za rok 2006 u žalobcu. S p. S. bol dohodnutý termín ústneho pojednávania na deň 21. 08. 2009 o 11:00 hod. na Daňovom úrade N. Zároveň bol o tejto skutočnosti o 10:55 hod. telefonicky upovedomený žalobca, ktorý mal podľa § 15 ods. 5 písm. e/ zákona č. 51 1/1992 Zb. právo klásť svedkovi otázky pri ústnom pojednávaní, o čom svedčí úradný záznam č.: 643/320/34968/09/Fab zo dňa 20. 08. 2009 (1. č. 93 administratívneho spisu).

V tomto prípade sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil s dôvodmi, ktoré uviedol prvostupňový súd v napadnutom rozsudku, konštatuje ich správnosť (§219 ods. 2 O. s. p.), zároveň zdôrazňuje, že súd preskúmal administratívne rozhodnutie len v rozsahu žalobných, resp. odvolacích dôvodov, ktoré žalobca sám vymedzil uvádzajúc, že v nich vidí nezákonnosť postupu a rozhodnutia správneho orgánu a ukrátenie na svojich právach.

V nadväznosti na právnu úpravu povinností odvolacieho daňového orgánu podľa § 48 ods. 2 zák. č. 511/1992 Zb., ktorá je odlišná od úpravy povinnosti odvolacieho orgánu preskúmať prvostupňové rozhodnutie v konaní podľa zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) ako aj s poukazom na ust. § 46 ods. 7 zák. č. 511/1992 Zb. podľa ktorého odvolávajúci môže odvolanie doplniť alebo pozmeniť najneskôr do 15 dní odo dňa jeho podania, v tejto veci znamená, že žalobca mohol namietat' nezákonnosť rozhodnutia napádaného v žalobe a v odvolaní proti rozsudku krajského súdu, len v rozsahu dôvodov uplatnených v odvolaní proti rozhodnutiu správcu dane, prípadne v jeho doplnení alebo zmene podanej najneskôr do 15 dní od podania odvolania proti prvostupňovému rozhodnutiu správcu dane, čo znamená, že aj na daňové konania sa s účinnosťou od 01. 01.

2004 viaže tzv. zásada koncentrácie konania. S poukazom na uvedené postupoval žalovaný a aj prvostupňový súd v zmysle zákona.

Dôkazné bremeno v daňovom konaní je na daňovom subjekte, ktorý preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní, alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií, alebo záznamov vedených daňovým subjektom (§ 29 ods. 8 zák. č. 511/1992 Zb.) odvolací súd preto konštatuje, že žalovaný ako i správca dane, rovnako aj prvostupňový súd postupovali zákonne, keď žalovaný konštatoval dôsledné a dostatočné zistenie skutkového stavu, pretože žalobca ako daňový subjekt v odvolaní proti rozhodnutiu správcu dane ani v žalobe nenamietal nezákonný postup pri vypočúvaní svedkov resp. že by o termíne ústneho pojednávania so svedkom S. nebol upovedomený a to ani telefonicky. Z tohto dôvodu ani odvolací súd na uvedenú námietku neprihliadol, keďže bola uplatnená až v odvolaní proti rozsudku krajského súdu, teda oneskorene.

S poukazom na uvedené zistenia najvyšší súd podľa § 219 ods. 1. 2 O. s. p. napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13 S/29/2010-63 zo dňa 14. 12. 2010 ako vecne správny potvrdil.“

10. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je kvalifikovaná princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. V nadväznosti na to nie je

ústavný súd zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

11. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy rozsudkom najvyššieho súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci najvyššieho súdu v súvislosti s jeho rozsudkom sp. zn. 3 Sžf/10/2011 z 10. marca 2011 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy. Predmetné rozhodnutie najvyššieho súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti predmetného rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 114/09) rešpektuje názor, z ktorého vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

12. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za arbitrárne či zjavne neodôvodnené tie súdne rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). Ústavný súd sa z obsahu rozsudku najvyššieho súdu presvedčil, že najvyšší súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje

na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery rozsudku najvyššieho súdu, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

13. Ústavný súd s ohľadom na už uvedené poznamenáva, že dôvody uvedené v rozsudku najvyššieho súdu sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Predmetné rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle, nevyhodnocuje nové dôkazy a právne závery, konštatuje dostatočne zistený skutkový stav, k čomu súd dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

14. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozsudkom najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy. Ústavný súd preto sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

15. Ústavnému súdu sa k sťažovateľom namietanému porušeniu jeho práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy žiada ďalej pripomenúť svoju stabilizovanú judikatúru (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 301/07, III. ÚS 218/07, III. ÚS 70/08), ktorej súčasťou je aj právny názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, ak toto porušenie nevyplývalo z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) (II. ÚS 78/05, I. ÚS 177/08). O prípadnom porušení základných práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy by bolo

možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocených princípov vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením.

16. Zo strany sťažovateľa však nebolo namietané porušenie ústavnoprocených princípov vyplývajúcich z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru (nevyplýva to ani zo sťažnosti, ale najmä z petitu sťažnosti, ktorým je ústavný súd pri svojom rozhodovaní podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný), a preto nie je možné uvažovať o prípadnom porušení označeného práva sťažovateľa hmotnoprávneho charakteru.

17. V neposlednom rade ústavný súd poukazuje aj na skutočnosť, že podanie sťažovateľa disponuje (tiež) formálnymi nedostatkami (nedostatočne formulovaný navrhovaný petit, nedostatky splnomocnenia advokáta na zastupovanie pred ústavným súdom). Ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáhal (pozri bod 4). Ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (čl. 2 ods. 2 ústavy). Ďalší nedostatok podania sťažovateľa súvisí s jeho nedostatočne formulovanou plnou mocou na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom, z ktorej musí byť podľa § 20 ods. 2 poslednej vety zákona o ústavnom súde zrejmé, že sa udeľuje na konanie pred ústavným súdom.

18. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd nemohol zaoberať opodstatnenosťou námietok v nej uvedených. Zároveň stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa na ochranu ústavnosti (zrušenie rozsudku najvyššieho súdu), keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júna 2011

